

„Minden ki nem mondott igazság méreggá válik”

TARTALOM

- Karácsonyi ajándék
- Miért kell ifj. Hegedűsnek lelkésznek maradnia?
- Mindenki egyenlő, de...
- Új (?) Karácsonyi Ének

Új év 2008

*Ha újév, akkor áremelések;
Megállapodtak a vasutasok;
Kudarcot kudarcra halmozott a magyar külpolitika;
A megszorítások miatt jövőre tovább csökken a vásárlóerő;
Csökkent a kormány politikájának támogatottsága;*

Tisztelt Olvasók!

A fenti néhány cikk-cím olvastán megállapítható, a helyzet fokozódik, de nem változik.

Ugyanis 2006. decemberének utolsó napján fogalmazódtak, holott a szilveszteri vidám programokról, malacról, virsliről, pezsgőről, boldog emberekről kellett volna tudósítaniuk.

Nem lesz ez másképp idén sem.

Nézzük a részleteket, amelyekért még a boltba sem kell lemenniük.

– Februárban elkezdi munkáját a Parlament, márciusban egy népréteg megint félni kezd, áprilisban (lehet) újra látunk díszszemlét, nyáron a szegényebbek gyerekeit táborozni viszik, ősszel nem kell iskolába menni (mert bezárták), október napjai még forróbbak lesznek, november fogászati hónap, december a banki hitel-ajánlatoké – az ajándékozás és a szeretet jegyében.

Eközben a nemzet tovább fogy, a még élők eladósodnak, egyre többen leszünk MAGUNKFAJTÁK, a kormány őrző-védői nagyobb létszámban jelennek meg az utcákon.

Félre az ÚJ MAGYARORSZÁG-gal, meg az ERŐS MAGYARORSZÁG-gal!

Nekem/nekünk a **SZABAD MAGYARORSZÁG** kell! A megmentés, azaz a Szabad Magyarország programját nekünk (értsd: csócseléknek) kell megírni, nekünk kell ismertté tenni, nekünk kell végrehajtani.

Köszöntöm az Új Évet!

Kívánok erőt, egészséget a Kossuth-terek tagjainak, támogatóinak, a változást akaróknak, és félelmet, szigorú büntetést a kormány tagjainak, továbbá a szolgálattelkűeknek, a nyaloncoknak!

SZEBB JÖVŐT!

– Arthur

Palacsintalan

Kedves mérsékeltek. Most nem a Pszáf Károly esetről van szó “mondj igazat és beverik a fejed!” hanem Döbrögrőről, aki elveszi a magyar igazságot és helyébe semmit sem ad.

A magyar igazságszolgáltatásról van szó, ahol esztendő elteltével sem született elégtétel a Magyar Rádió épületében térd-rekényserített, megalázott és megvert emberek számára. Ott biza' nem kiabáltak a saj-tó bajnokai igazságért. És mi történt a Gyur-csány perrel? Azonnali tárgyalás helyett, egy év elteltével sem történt szinte semmi sem.

A magyar ember igazságszerető, de béke-tűrőse nem tart örökké. Jómagam a békés út híve vagyok, amit négy s félszáz napja a Kossuth téren kopó talpam bizonyít, de megértem a Robin Hood-okat, és a Ludas Matyikat is.

Van félnivaló Magyarországon. Ez a félelem most már nem egyoldalú. Van mit veszítenie a rablóknak is. Üzenet ez a csöndes embereknek is. Ha nem cselekszenek, az ország az anarchia felé sodródik. Üzenet ez Simon Peresz-nek is, aki miatt ma Csintalan Sándornak közelebb kellett hajolnia a cipőfűzőjéhez.

Az igazság nem ismer határokat, népeket, vagyont és hatalmat.

Üzenet ez a Köztársasági Elnök Úr részére is. A passzivitása azt eredményezheti, hogy átsapnak a hullámok a feje felett. És végül üzenet ez a szabadon hazudozó média elitnek is:

Habár felül a gálya és alul a víznek árja, azért a víz az úr!

– Antal Péter

Ébredj, magyar!

Országodon kufárok osztozódnak rabtartóid leszármazottjai, s kik raboltak, öltek, véreDET vették, ma mástól rabolt palotákban élnek.

Szétterelnének száz apróka pártba, hogy szavazatod feldarabolódjon, s egy kisebbség, fölzárkózva keményen, uralkodhasson a többség felett.

Gyermekeid lelkéből már kiöltek tisztességet, Istent és Hazát. Volt kínozólegények demokráciára tanítják ma az unokát.

Szabadságról rikácsol a lopó, A fosztogató igazságról fecseg, s aki kifosztott, ma igazságról kesereg.

Wass Albert

**Továbbra is MINDEN NAP TŰNTETÜNK A VÉRTANÚK terén 19-21 óra között!
(Jóllehet csak a parkolót használják, a parkokkal együtt a teljes Kossuth teret
kisajátította a Miniszterelnöki Hiv., üzlet-cirkuszi célból, jan.2-ig!)**

Karácsonyi ajándék

Most aztán senki nem panaszkodhat, hogy nem kapott karácsonyi ajándékot!

2007. december 17-ének estéjét az egész ország remegve várta. Ki mélységes aggodalommal, ki a teljes tájékozatlanság bizonytalan homályában, ki pedig nem titkolt örömmel.

És eljött az ominózus óra, amikor csupán néhány perc eldöntötte az ország sorsát hosszú időre.

Megtudhattuk végre, miképpen döntöttek és szavaztak az általunk a Parlamentbe küldött képviselő hölgyek és urak a haza jobbításáért való törekvés teljes tudatában. Merthogy így gondolkoztak az igen kimondásakor, ahhoz kétség nem férhet, ezt mindenki tudja! – Mi, mi ez a moraj?! Mik ezek a hangok, hogy nem törődtek egy országnyi nép nemtetszésének megnyilvánulásaival? Hogy őket megfélemlítették, megszarolták, netán megvesztegették? Amikor fáradsággal, idegességgel mit sem törődve hozták meg döntésüket mindannyiunk életének megkönnyítésére? Hát milyen korlátolt és önpusztító ez a magyar lakosság, hogy nem akarja azonnal meglátni a dolog nagyszerűségét! Ja, hogy a hónapok is csak ezután próbálják megérteni az egészet az egy éves roadshow folyamán? Koccintsunk gondolatban mi is a miniszter asszonnyal? Tegyük félre minden aggodalmunkat, dőljünk hátra, ne is gondoljunk semmiféle további ellenállásra, csak várjuk az eljövendő Kánaánt?

Vagy mégis reménykedhetünk valamiben, a Köztársasági Elnök Úr

döntésében, a Morvai Krisztina által vázolt lehetőségben, vagy az Isteni gondviselésben?

Sólyom László elnök úr december 27-én kihirdetett döntését az ország megismerhette. Úgy határozott, hogy a labdát visszadobja a parlamentnek, ismét a képviselők felelősségére bízta a nehéz feladatot. Bízhatunk-e abban, hogy ezúttal meghallják a lelkiismeret hangját, hogy nem lehet őket ismét olyan könnyen tétűra vezetni, hogy a valódi értékek lesznek-e nekik is a legfontosabbak, és e szerint voksolnak-e?

Megint nyitott a kérdés, hogyan tovább? Ha ismét megszavazza a kormánypárti többség az egészségügy privatizációját, mit tehetünk még ellene, milyen eszközök maradtak a kezünkben?

Elképesztő az a tény, hogy az üzleti biztosítók már most megkezdtek a betegek beszervezését, és sajnos ehhez együttműködő háziorvosokat is találtak!

Ezek szerint számítanunk kell arra, hogy némi kis változtatásokkal ugyan, de a törvény életbe lép. És vajon mi lesz a kiszolgáltatott betegek sorsa? Mert úgy tűnik, hogy a beteg útját az új rendszerben még senki sem ismeri, de nagyon reméljük, hogy ez sok honfitársunknak nem az utolsó utat jelenti majd!

Reméljük, minden kedves olvasónk, és minden magyar ember kellemesen töltötte a Karácsonyt, és kívánunk egy sokkal boldogabb, egészségben, szerencsében gazdagabb Új Esztendő!

– Végb Edit

Miért kell ifj. Hegedűsnek lelkésznek maradnia?

Az embernek – ha hívő, ha materialista – valóban a legfőbb kötelessége népének szolgálata.

Wass Albert írta: “A népet nemzetté kell kovácsolni hittel, lélekkel és politikai tudással, mert amíg a népnek csak háza van, addig a nemzetnek hazája.”

A sorsközösség vállalása az, amely ma hiányzik a társadalom egy kisebb részénél és különösen a vezető garnitúrából. Valamiféle felsőbbrendűségi érzés alakult ki bennük és eközben nyílt – esetenként burkolt lenézés ütötte fel a fejét (Németh László kifejezésével élve) a “bennszülöttekkel” szemben. Ez utóbbi vezethetett oda, hogy a Református Egyház Vezetősége olyan kérdéseket vet fel, amelyek: lelkiismeretiek, s csak(?) a Jóisten kompetenciájába tartoznak.

Persze azt is látnunk kell, hogy a társadalom – rossz értelemben – átpolitikálódott és a politikai elit olyan mintát ad, amely egyértelműen erkölcstelen, gátlástalan és (élet)veszélyes.

Mindennek szomorú következménye lett: egy illegitim bűnöző banda cselekedetei és színészi teljesítménye pozitív visszhangra találtak azok körében, akik még nem látnak tisztán pl. az antiszemitizmus ügyében. A történelem folyamán ugyanis minden korban létezett antiszemitizmus, de a XX. században kezdtük tapasztalni azt, hogy létezik ennek a kérdésnek egy mesterségesen – a politika és a média által – gerjesztett modernizált változata is.

Ma a kormány elemi érdeke, hogy ránk süthesse a rasszista-antiszemita bélyeget, mert így az lesz a látszat – főleg nyugaton – hogy azért tüntetünk, s azért vannak konfliktusok, mert mi (állítólag) náci-fasiszta ideológiát hirdetünk. Pedig egy demokráciaellenes és a “megválasztóit” kifosztó, bűnbanda ellen lépünk fel – hozzáteszem – jogosan és jogszerűen.

A magyarság – a vádakkal szemben – soha nem volt antiszemita, sőt túlzottan befogadó nemzet voltunk és vagyunk. A kormány szándékosan provokálja a népet, gerjeszti az antiszemitizmust, mert neki csak ez ad tágabb és diktatórikusabb mozgásteret ellenünk.

Mi tisztességes emberekre és tisztességtelen bűnözőkre osztjuk a világot és valljuk, hogy a bűnözőknek nem a politikai hatalomban, hanem a börtönben a helyük. (Még akkor is, ha elismerjük, hogy – világviszonylatban is – igen tehetséges tolvajok és hazudozók!)

Soha faji alapon nem különböztettünk meg senkit még akkor sem, ha kijelentjük, hogy a huszadik században a Kun Béla, Szamuely Tibor, Rákosi Mátyás, Gerő Ernő, Aczél György stb. neveivel fémjelzte zsidó bűnözők és az őket kiszolgáló magyarok ártottak legtöbbit a nemzetnek és mai utódaik – szintén ezt teszik.

Lehet vitát nyitni arról is, hogyan maradt itt – a német megszállás ellenére – magyarhonban a legtöbb zsidó ember és például Romániában (Észak-Erdély kivételével) miért irtották ki őket a románok, német megszállás nélkül? Nyitottak vagyunk arra is, hogy elemezzük a jelenlegi helyzetet, mert az államot vezető bűnözők nem a népi racionalitást követik, hanem idegen betelepülőket hoznak a nyakunkra úgy, hogy erről nincs konszenzus. (Az ötletelők nem is akarják)

Aki a vörösnácik és a gyűlölködők által elkövetett magyar holokausztról szót mer ejteni, annak nincs helye az álbaldal és áljobboldal vezérelte álmagyar médiában, annak pusztulnia kell!

Ki hát a kirekesztő, gyűlöletkeltő, rasszista és türelmetlen? Ki tapossa meg a magyar zászlót? Ki ragaszkodik a haszonelvű állam szisztémájához és a saját hatalmához, még a szemünk árán is? Aki ebbe antiszemitizmust próbál belemagyarázni, az bizony intellektus nélküli hazug és tisztességtelen bűnöző! Vegyük észre, hogy a hatalom visszaél a holokauszt tényével és szerintük: Magyarországon félni kell a zsidóságnak. Ha így van, akkor miért nem menekülnek el Németországba, ahol – különösen a volt NDK területén – valóban létezik az újnácizmus! (Nácizmus = a Német Nemzeti Szocialista Munkáspárt ideológiája!)

Minden tisztességes zsidó embert szeretnénk felkérni arra, hogy maradjon velünk és emelje fel a hangját ifj. Hegedűs Lóránt érdekében, akit igaztalan vádak alapján akarnak megfosztani a lelkesi hívatásától.

Aki tehát tudna jót tenni, de nem teszi: bűne az annak. (Jak 4:13-17)

– dr. Bene Gábor

Wass Albert: ÚJÉV

Két gyereksem kerekre nyitva
 kitekintett egy reggelen,
 káprázva hívta kint az Újév:
 “Gyere velem ma gyermekem!”
 A vágy fogott. Kis bunda, sapka,
 ajtó kinyílt: röptült a szán,
 tündérországra vitt az Újév
 egy csillagszóró éjszakán.
 Hanem azóta mintha mindent
 rossz szellem varázsa verne:
 a tündérialmok megfakultak,
 szegény Újév is vénül egyre.
 Ma is eljött. Jaj, nagyon vén lett,
 régi arcát már nem lelem.
 Kolduskézzel jött öregasszony:
 úgys tudom mit hoz nekem.
 Úgy is tudom: más lettem én is,
 a bánat más és más a nóta.
 Kéregető, vén, rongyos Újév
 csak sírva jár egy idő óta.

W
W
W
.
h
a
r
c
t
e
r
.
h
u

Mindenki egyenlő, de...

Megállapításom: a magyar nép elnyomatásának mértéke, illetőleg annak igazságérzete egymással egyenes arányban áll.

December 17-én este újfent érzékelhettük az „egyenlő” állampolgárok közötti különbséget. A parlamenti ülés idején legalább húszfős tiltakozó tömeg rohamozta a (megint) elkordonozott Kossuth teret. Ezt meglátván a rendroidok kíváncsian rajzoltak ki – mint darazsak a fészükükből –, amelyet szokásosan megelőzött egy provokátor által elhajított tüveg.

A tiltakozók aránytalanul nagy területet foglaltak el az úttestből, hangjuk ereje már elviselhetetlen volt a bent ülő képviselőknek, meg különben is...

Igazoltatás, előállítás következett, majd a több tízezer forintos „zavargásadó” kivetése.

Hol törvény van, ott törvény van – mondhatnók egyszerűen.

Az 1949. évi XX. Törvény I fejezete 2§-ban leírtak szerint: „(2) A Magyar Köztársaságban minden hatalom a népé, amely a népszuverenitást választott képviselői útján, valamint közvetlenül gyakorolja.”

Az idézet, mint látható nem akármilyen törvényből, az alkotmányból származik.

És a képviselők, akik e törvényt megsértik, a szabálysértést elkövető tüntetőkhöz képest (arányosan) ugyan mekkora összegű büntetést kellene kapjanak?

És csak pénzbüntetést?

Ne áltassuk magunkat!

Ha nem is egy háttérben munkálkodó világkormány, de valami hasonló irányítja a mindennapjainkat, az egyre többek által felismert végzet felé.

Míg a hívők, és hinni akarók számára a december hónap a szeretetről, a megbékélésről, a megértésről, a szolidaritásról szól, – ezt kihasználva egy jól körülírható réteg számára ez újabb nemzet-ellenes erőszakot, félrevezetést, gyalázatot, hazugságot jelent.

Bejelentett áremelést, áterőszakolt költségvetési törvényt, a határon túl élők hatalombitorlók általi megtagadását, és most a társadalom biztosítási törvény áterőltetését a megszarolt(?) képviselőkhöz.

Jegyezzük meg!

2007. december 17-én Magyarország új államformára váltott: beköszöntött a parlamenti diktatúra.

A gyenge és alkalmatlan szakszervezeti vezetők ugyanúgy elárulták az ügyet, a megválasztóikat, mint a parlamentben ülő jól fizetett képviselőink.

Vegyük észre!

Ez nem képviseleti demokrácia, ez az önző, megszarolható, hataloméhes, nemzetáruló vezetők „demokráciája”.

Túl szép volt Karsai József *Lánchíd-rádió*-beli MSZP ellenes kifakadása, a TB mentők áldozatos virrasztása, Csoóri Sándor értelmiségi levele, az Élőlánc élőlánca, Gaskó István határozott kiállása, amely utóbb – általa – bevalottan blöff volt.

Ezek, és a többi felelős vezető leváltása, eltávolítása mára időszere-rűvé vált.

Akik az alkotmány említett paragrafusában foglaltakat nem tartják be, társadalom ellenes büntetést követnek el, ezért felelősségre vonandók, szabályszerű és független bírósági eljárásban elítélendők, a közügyek gyakorlásától eltiltandók.

Miért is?

A „Házszabály” (1. melléklet) tartalmazza az országgyűlési képviselők esküjének szövegét:

„Én ..... a Magyar Köztársaság Országgyűlésének képviselője esküszöm, hogy képviselői tisztségem ellátása során hazámhoz, a Magyar Köztársasághoz és annak népéhez hű leszek; az Alkotmányt és a jogszabályokat megtartom, a tudomásomra jutott titkot megőrzöm; munkám során választóim akaratához és megbízatásomhoz hűen, lelkiismeretesen járok el, és minden igyekezetemmel azon leszek, hogy a Magyar Köztársaság fejlődését előmozdítsam, népének boldogulását elősegítsem. (A képviselő meggyőződése szerint) Isten engem úgy segítjen!”

Hát, ez az!

Akár csak a TB törvény szavazási tragikomédiáját említsem, a bizalmunkba férközött képviselőink az őket megválasztók tájékoztatásának, azok akarata meghallgatásának még a látszatát is elkerülték.

Kérdésem: engem elmarasztalhatnak jogosítvány nélküli vezetőség?

Ők miért nem marasztalhatók el a jogosítvány nélküli népképviselőlet?

Ők miért egyenlőbbek?

Főkapitány urak!

Főügyész úr!

Köztársasági elnök úr!

Miért nem teszik a kötelességüket, amelyet esküjük szerint vállaltak, és aláírtak???

Miért? Miért? Miért?

– Arthur

Új (?) Karácsonyi Ének

Ha beleolvassuk az angol kapitalizmus virágkorában (1843) íródott, „Karácsonyi Ének” című Dickens kisregénybe, alighanem „désa vu” érzések támadnak fel bennünk. A gazdagok lelketlensége és a nyomorgók kilátástalan élete valahonnan – talán saját tapasztalatunkból is? – ismerősnek tűnik. A regénybeli fukar, embertelen, pár penny-s vagyongyarapodásáért másokat lelkiismeretlenül akár halálba is kergető Scrooge éppen egy, a Karácsonyt megelőző napon tagadja meg, hogy szegények és éhezők számára adakozzon – hiszen a börtönök és a dolog-házak a „megfelelő intézmények” azok számára. Vagy „inkább haljanak meg, és csökkentsék a fölösleges népességet” (ez utóbbi gondolkodás mintha ma is megnyilvánulna...). Ő semmire sem becsüli a Karácsonyt, hiszen az a nap számára veszteség, mert a törvény szerint munkaszünet, viszont az alkalmazottjának mun-kabért kell fizetnie... Ám aznap este váratlan vendégek, mégpedig szellemek látogatják meg: a hét éve halott cégtársa és a három – az Elmúlt, a Jelen és az Eljövendő Karácsonyok – szellemei. Cégtársa, aki Scrooge-hoz hasonlóan maga is anyagias és embertelen volt, most szellemként láncát maga után vonszolva figyelmezteti őt: Scrooge, Önnek most még van lehetősége, hogy megváltozzék! Csak így kerülheti el, hogy halála után azt a láncot kelljen hordania, amit életében a gazdagodás vágya és a kí-méletlenség anyagából kovácsolt magának. Az Elmúlt Karácsonyok Szelleme a még ifjú és romlatlan Scrooge-ot eleveníti meg, megmutatva a jelenleginek: az élet mennyi szépségét és a meghitt együttlét, családi boldogság lehetőségét dobta el a pénz bűvöletében. A Jelen Karácsony Szelleme azokat láttatja meg, akik se-gítségre szorulnak, és meg is érdemlik azt. Az Eljövendő Karácsony Szelleme pedig egy orgazdához viszi Scrooge-ot, ahol hul-larablók értékesítik szerzeményüket. Kítől is valók a holmik? A szellem szólanul rámutat egy kopott temetői sírkőre, amin Scrooge elborzadva látja saját nevét... Rá kell döbbsennie, életében mindenkit csak az anyagiak, nem pedig emberi értékeik alapján ítél meg, soha nem nyújtott segítő kezét a rászorulóknak, és ezért nem is illeti meg más, mint hogy nyomorultán, elhagyatottan haljon meg, halála pillanatában kirabolják, és temetésén talán csak a pap legyen ott – eddig az eredeti Karácsonyi Ének.

Ismerős-e ez a Scrooge számunkra? Fel tudunk-e sorolni néhány hasonlót a politikai-gazdasági elit szereplői / kereplői sorából? Igen, sajnos nem is egyet. Ha Gy. Fletót nem is említenénk (ő már, mint nagy reformer, a történelemkönyvekbe beírta magát), ott maradna Kóka (Sínfelszedő*) János, a betegségi törvény pénzeszsákja körül lebzselő többszáz képviselő, és az – állítólagos – szakértők, plusz a koktélszakértő Medgyessy, a többieket pedig tessék hozzájuk képzelni (nem lesz nehéz feladat). A baj sajnos az, hogy egyrészt az anonim szenvedők, akiket megkárosít ez a társaság, nem a regényből, hanem közülünk kerülnek ki, másrészt, ez a társaság – szemben a regénybeli Scrooge-dzal – egyelőre nem tervezi, hogy jó útra tér. Így hát mi sem gondolhatunk megbocsátásra. De miért is akarjanak megjavulni, hiszen ők nem hisznek az Örökkévalóságban, utolsó perceiket fizetős kórházak jól megfizetett orvosai és ápolói körében töltik majd el, utána pedig... Ők tudják, hogy utána nincs semmi. És különben is, csak a pillanat számít.

Mi viszont tartjuk meg helyettük is az önvizsgálatot. Hogyan juttathattuk őket ilyen helyzetbe? Hová tették az országglakosok (köztük mi) az eszüket, hogy egy ország bedőlt ennek a bűnöző rétegnek? Bizony Barátaim, bennünket is terhel a felelősség azért, ami itt történik! Tisztelet illeti a tüntetések során megsérült embereket. Tisztelet illeti azt a pár ezer, állását kockáztató vasutast, tanárt, nővért és orvost, akik a minap sztrájkolni mertek.

Szégyen, hogy mindössze ennyien voltak.

Szégyen, hogy mindössze ennyien jöttek tüntetni aznap.

Szégyen, hogy mindössze ennyien járunk ki a térre tüntetni immár csaknem ötszáz este. Ráadásul kézzelfogható eredmény nélkül? Elgondolkozhatunk azon, hogyan lehetséges ez. Mi az, ami hiányzik nálunk a sikerhez?

Véleményem szerint ez pedig pontosan a szolidaritás és a másikkal való hit gyakorlata. A törődés, az összefogás vágya, a másik meg-hatgatásának és megsegítésének gyakorlata. Vannak szervezetek, akik a Haza megmentéséért küzdenek. De ahány kis, nemzetben gondolkodó szervezet, annyi elhatárolódás. Így semmire nem juthatunk! Amíg nálunk nem alakul ki a Nemzetért, a Hazáért folytatott harc közös nevezője, addig ők mindig legyűrnék bennünket. Náluk ugyanis megvan a közös nevező: az anyagi haszon szerzésének vágya, és a pénz elosztásának számszerű gyakorlata.

Álmodozhatnék: ami a jelen gonosztevőit illeti, – ha lehetne – én nem a Karácsony szellemeit küldeném hozzájuk most, hanem e gonosztevők méltó társaként vámpirokat – tekintettel arra, hogy számos alkalommal bizonyították, mindig az ártalmas, az ország erejét emésztő utat választják. A valóság persze az, hogy az egyes ember nem érheti el, hogy kedvéért az égiek megmozduljanak.

Ahhoz össze kell fogunk.

Mivel mi termeltük ki ezt a piócaréteget, csak akkor tudunk tőlük megszabadulni, ha az ő bűneiktől mindig mentesek maradunk, és egyet akarva elhisszük, hogy társaink is képesek erre, és ugyanezt akarják. Ezt vessük fejünkbe Barátaim, valósítsuk is meg, és akkor az Eljövendő Karácsonyok Szelleme nem a mi düledező sírkeresztjeinket mutatja majd nekünk, hanem egy feltámadó, erős Magyarországot.

Úgy Legyen!

*Ezt a kifejező állandó jelzőt Arthurtól kölcsönöztem.

– Végb Miklós

KOSSUTH TÉR 2006 – Kiadja a Magyar Nemzeti Bizottság 2006 – megjelenik minden csűrörtökön

Felelős kiadó: Gonda László (+36/30/3772690) ❖ Felelős szerkesztő: Dr. Bene Gábor

MNB 2006 honlap: www.harcter.hu ❖ Független Kossuth téri honlap: www.harcter.info

Kérjük, ha érdemesnek látja, adja tovább, sokszorosítsa újságunkat! Kapcsolat: harcter@gmail.com

Egyes írások tartalma a cikk szerzője véleményét tükrözi!